

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 341

DOI 10.30970/vir.2020.48.0.11043

НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ЦИФРОВОМУ РИНКУ ЄС

Софія Боярська, Ірина Яворська

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, м. Львів, Україна, 79000, тел. (032)239-41-99,
e-mail: sofya.bojarska@gmail.com, irynayavorska@hotmail.com*

Активне використання технологій, постійний обмін інформацією та її використання зумовлюють необхідність чіткого врегулювання відносин щодо функціонування цифрового ринку. Зважаючи на Угоду про асоціацію між Україною та ЄС, видається необхідним дослідження позитивного досвіду регулювання відносин та захисту прав інтелектуальної власності в рамках цифрового ринку Європейського Союзу.

У статті досліджено такі акти вторинного права ЄС, як директиви та регламенти, які визначають засади та особливості функціонування суб'єктів цифрового ринку ЄС. Зокрема, розглянуто: Директиву (ЄС) 2019/789 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року, що встановлює правила щодо використання авторських та суміжних прав, які застосовують до певних онлайн-передач телерадіоорганізацій та повторної передачі телерадіопрограм, а також щодо внесення змін до Директиви Ради 93/83/ЄЕС (2019), в якій закріплено положення щодо транскордонної передачі теле- та радіомовлення; Директиву (ЄС) 2019/790 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року про авторське право та суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до Директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС (2019), котра доповнила та розширила 7 існуючих директив, що регулюють релевантні питання; Регламент (ЄС) 2019/517 Європейського парламенту та ради від 19 березня 2019 року щодо імплементації та функціонування доменного імені верхнього рівня .eu та внесення змін та скасування Регламенту (ЄС) № 733/2002 та скасування Регламенту комісії (ЄС) № 874/2004 (2019), в якому визначається ряд важливих новацій для доменного імені верхнього рівня .eu та Регламент (ЄС) № 2017/1128 Європейського парламенту та ради від 14 червня 2017 р. про транскордонну мобільність інтерактивних контент-послуг на внутрішньому ринку, в якому чітко регламентована можливість легітимного доступу до портативного інтернет-контенту користувачем у будь-який час та в будь-якій державі-члені ЄС.

Ключові слова: цифровий ринок; правове регулювання функціонування цифрового ринку ЄС; доменне ім'я верхнього рівня .eu; портативний інтернет-контент; транскордонна передача інформації.

Актуальність дослідження. Підписання та подальша ратифікація Угоди про асоціацію України з Європейським Союзом 2014 року сприяли значному поштовху імплементації норм права ЄС у сфері захисту прав інтелектуальної власності. Беручи до уваги те, що сектори інформації та послуг зумовлюють найбільший внесок в економічний розвиток ЄС, дослідження сучасних тенденцій захисту прав інтелектуальної власності та врахування досвіду ЄС видається сьогодні актуальним.

Інститут права інтелектуальної власності Європейського Союзу привертає увагу практикуючих юристів, науковців, студентів, політиків у найрізноманітніших правових аспектах. Наголосимо, що такий інтерес зумовлений не лише стрімким розвитком цього інституту у праві ЄС, а й існуючими напрацюваннями держав-членів ЄС у зазначеній сфері. Стрімкий розвиток технологій зумовлює постійне вдосконалення регулювання в аналізованій сфері.

Протягом останніх трьох років в ЄС прийняли низку актів, спрямованих на забезпечення захисту авторських та суміжних прав на Єдиному цифровому ринку. Зокрема, прийняли Директиву (ЄС) 2019/789 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року, що встановлює правила щодо використання авторських та суміжних прав, які застосовують до певних онлайн-передач телерадіоорганізацій та повторної передачі телерадіопрограм, та щодо внесення змін до Директиви ради 93/83/ЄС (2019), котра сприяє транскордонній передачі теле- та радіомовлення через супутникову мережу, Директиву (ЄС) 2019/790 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року про авторське право та суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до Директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС (2019), котра доповнила та розширила 7 існуючих директив, що регулюють релевантні питання, Регламент (ЄС) 2019/517 Європейського парламенту та ради від 19 березня 2019 року щодо імплементації та функціонування доменного імені верхнього рівня .eu та внесення змін і скасування регламенту (ЄС) № 733/2002 та скасування регламенту Комісії (ЄС) № 874/2004 (2019), котрий визначив ряд важливих новацій для доменного імені верхнього рівня .eu, та Регламент (ЄС) № 2017/1128 Європейського парламенту та ради від 14 червня 2017 р. про транскордонну мобільність інтерактивних контент-послуг на внутрішньому ринку, в якому чітко регламентовані можливості легітимного доступу до портативного інтернет-контенту користувачем у будь-який час та в будь-якій країні в межах Європейського Союзу. Зазначені акти права ЄС не утворюють вичерпний перелік директив та актів, що регулюють відносини на цифровому ринку. Формування нових потреб на цифровому ринку відбувається за умов, коли внутрішній ринок Європейського Союзу передбачає не лише вільний рух капіталу, осіб та послуг, а й безперешкодний рух інформації та інтернет-

контенту в рамках чітко визначених правових засад. Отож метою регулювання є отримання користувачами доступу до необхідної інформації, не порушуючи при цьому прав інтелектуальної власності інших осіб.

Стан дослідженості. Дослідженню права інтелектуальної власності присвячено праці таких науковців, як Ю. М. Капіца [5; 7], А. С. Кисіль [6], О. С. Яворська [9; 10], Р. Є. Еннан, О. Рассомахіна [8] та інших.

Окремі питання права інтелектуальної власності ЄС, такі як авторське право та суміжні права, винахідницька діяльність, географічні зазначення, правовий захист торговельних марок, комп'ютерних програм, досліджували такі науковці: Г. О. Андрощук, В. С. Дроб'язко, Р. В. Дроб'язко, С. К. Ступак, Т. С. Демченко, М. В. Паладій.

Відповідно до класифікації директив та регламентів, поданих на сайті Всесвітньої організації інтелектуальної власності [12], усю нормативно-правову базу, яка покликана охороняти права інтелектуальної власності, необхідно поділити на три великі категорії: базові джерела права (ця категорія охоплює акти, які визначають засади регулювання вищезгаданої категорії прав); акти у сфері захисту прав інтелектуальної власності (до них належать директиви та регламенти, які безпосередньо регулюють об'єкти права інтелектуальної власності в ЄС, а також пов'язані з ними відносини); акти, що мають опосередковане відношення до захисту прав інтелектуальної власності. Загалом ці три категорії є джерелами права Європейського Союзу у сфері захисту прав інтелектуальної власності. Такий поділ дає змогу регулювати відносини у сфері захисту прав інтелектуальної власності у найширшому спектрі. В розрізі цифрового ринку найбільше актів, які регулюють відносини переміщення контенту не лише через простори Інтернету, а й через кордони держав-членів Європейського Союзу, стосується саме другої категорії нашого умовного поділу.

Серед актів другої категорії, які прийняли останнім часом, становлять інтерес: Директива (ЄС) 2019/789 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року, що встановлює правила щодо використання авторських та суміжних прав, що застосовують до певних онлайн-передач теле-радіоорганізацій та повторної передачі телерадіопрограм, та про внесення змін до Директиви Ради 93/83/ЄЕС (2019). Метою Директиви було, серед іншого, виведення цифрового ринку на новий рівень, уніфікація сфери захисту авторських та суміжних прав на трансляції телевізійних продуктів та радіопередач, створених в одній з держав ЄС задля бенефіту користувачів усього Європейського Союзу. Директива Ради 93/83/ЄС сприяє транскордонній передачі теле та радіомовлення через супутникову мережу, а також ретрансляції через кабель теле- та радіопередач з інших країн-членів ЄС. Важливо, що зазначений документ розширює спектр повноважень організацій радіомовлення [4]. Також актуальність цієї Директиви важко переоцінити в час стрімкого розвитку цифрових технологій, в час, коли саме поняття «Інтернет» трансформувало те, як ми отримуємо доступ до того чи іншого медіа- та радіоконтенту, традиційно через кабель чи сателіт, чи використовуємо різні інтернет-ресурси. Зокрема, серед основних положень, які закріпив уведений

документ, зазначимо: право на повторну передачу (трансмісію) не лише організаціями мовлення, а й іншими правовласниками теле- та радіопередач [1, ст. 4]; вирішення спорів шляхом медіації [1, ст. 4]; положення про повторну трансмісію контенту в одній і тій же державі-члені ЄС [1, ст. 7]. Також ст. 3 зазначеної Директиви закріплює перелік контенту, доступ до якого отримує користувач і доступ до якого регулює власне Директива. Зокрема, сюди зачислено: радіопередачі та телепередачі (новини, інші повністю фінансовані програми організаціями мовлення тощо).

Директиву (ЄС) 2019/790 Європейського парламенту та ради від 17 квітня 2019 року про авторське право та суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до Директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС (2019) прийняли задля сприяння конкуренції на внутрішньому ринку спільноти, а також задля уникнення його фрагментації. Її головною метою стала гармонізація профільного законодавства, що, своєю чергою, мало б стимулювати розвиток креативності, інноваційності та інвестування у створення та розвиток нових об'єктів права інтелектуальної власності. Передусім така Директива покликана бути однією з тих, які не обмежують, а, власне, підтримують розвиток цифрових технологій [2]. Директива (ЄС) 2019/790 ґрунтується на Директивах Європейського парламенту та ради, доповнюючи їх, зокрема: Директиву 96/9/ЄС Європейського парламенту та ради від 11 березня 1996 р. про правовий захист баз даних; Директиву 2000/31/ЄС Європейського парламенту та ради від 8 червня 2000 р. про деякі правові аспекти послуг інформаційного суспільства, зокрема електронної торгівлі, на внутрішньому ринку; Директиву 2001/29/ЄС Європейського парламенту та ради від 22 травня 2001 р. про гармонізацію деяких аспектів авторського права та суміжних прав в інформаційному суспільстві; Директиву 2006/115/ЄС Європейського парламенту та ради від 12 грудня 2006 р. про право оренди та права позики та про деякі права, пов'язані з авторським правом у галузі інтелектуальної власності; Директиву 2009/24/ЄС Європейського парламенту та ради від 23 квітня 2009 р. про правовий захист комп'ютерних програм; Директиву 2012/28/ЄС Європейського парламенту та ради від 25 жовтня 2012 року про деякі дозволені використання сирітських творів; Директиву 2014/26/ЄС Європейського парламенту та ради від 26 лютого 2014 р. про колективне управління авторським правом та суміжними правами та мультитериторіальним ліцензуванням прав на музичні твори для онлайн використання на внутрішньому ринку [2].

Відомо, що новітні технології уможливили автоматизований комп'ютерний аналіз інформації в цифровій формі, саме тому новації останньої Директиви, серед іншого, стосуються використання технологій інтелектуального аналізу тексту (*англ.* text and data mining). Цінність таких технологій полягає в тому, щоб аналізувати великі обсяги інформації з метою отримання нових знань та простеження нових, досі невідомих закономірностей. Попри те, що вони знайшли широке використання в цифровій економіці, є загальноприйняте усвідомлення, що технології інтелектуального аналізу тексту можуть використовувати наукові та дослідницькі спільноти, позитивно впливаючи при

цьому на розвиток інновацій. Отож правове регулювання досліджуваного об'єкта є важливим та актуальним. Зокрема, серед основних положень, які закріпив документ: використання технологій інтелектуального аналізу тексту з метою наукового дослідження [2, ст. 3]; винятки та обмеження щодо використання технологій інтелектуального аналізу тексту [2, ст. 4]; можливість транскордонного використання ліцензованих некомерційних об'єктів інституціями із збереження культурних пам'яток в будь-якій державі-члені ЄС [2, ст. 8–9].

Свідченням зростання популярності доменних імен верхнього рівня є Регламент (ЄС) 2019/517 Європейського парламенту та ради від 19 березня 2019 року щодо імплементації та функціонування доменного імені верхнього рівня .eu та внесення змін та скасування Регламенту (ЄС) № 733/2002 та Регламенту Комісії (ЄС) № 874/2004 (2019). Зазначимо, що вперше нормативно закріпили доменне ім'я верхнього рівня .eu у Регламенті Європейського парламенту та ради (ЄС) № 733/2002 та Регламенті Комісії (ЄС) № 874/2004. З часу їхнього прийняття відбулось чимало змін у розвитку ринку цифрових послуг, багато питань залишилось поза регулюванням, отож нові зміни та доповнення стали вкрай актуальними. Серед важливих положень, які знайшли закріплення у Регламенті (ЄС) 2019/517, варто виокремити декілька, проте спершу визначимо поняття Реєстру доменних імен верхнього рівня .eu (.eu TLD – «top-level domain»), адже багато новацій пов'язано саме з ним. Отже, Реєстром .eu TLD є приватна, незалежна, некомерційна організація *EURid*. Вона функціонує незалежно від Європейської Комісії, проте правовою основою її функціонування є такі нормативно-правові акти: Регламент (ЄС) № 733/2002 Європейського парламенту та ради від 22 квітня 2002 р. «Про імплементацію домену верхнього рівня .eu» та Регламент Комісії (ЄС) № 874/2004 від 28 квітня 2004 року, що встановлює правила публічної політики щодо імплементації та функцій домену верхнього рівня .eu та принципи, що регулюють реєстрацію, а також особливі вимоги щодо доменного імені, що вказані на сайті Комісії ЄС.

Регламент (ЄС) 2019/517 закріплює, серед іншого, положення про те, що, зокрема, задля забезпечення уніфікації умов для виконання цього Регламенту виконавчим органам влади держав-членів ЄС повинні бути делеговані Єврокомісією повноваження для прийняття ними списків зарезервованих та заблокованих доменних імен задля встановлення принципів, які необхідно долучити до договору між Єврокомісією та Реєстром .eu TLD. Такі списки необхідно скласти з урахуванням уже існуючих доменних імен. Зокрема, необхідно враховувати доменні імена другого рівня, які вже зарезервовані або зареєстровані державами-членами [3].

Європейська комісія також повинна сприяти тісній співпраці Реєстру із Всесвітньої організацією інтелектуальної власності та іншими установами ЄС [3]. Регламент звертає увагу на недобросовісне використання доменного імені. Зокрема, ім'я домену, ідентичне або подібне до будь-якого доменного імені, стосовно якого встановлено право ЄС чи національне законодавство і яке зареєстровано без дотримання законної процедури реєстрації, підлягає

відкриттю та/або, за необхідності, передається законному власнику. Якщо ж з'ясується, що доменне ім'я використовували недобросовісно, в такому разі воно підлягає відкриттю в кожному такому випадку [ст. 4, 3]. Також Реєстр .eu TLD має всіляко сприяти правоохоронним органам (зокрема, шляхом імплементації технічних та організаційних заходів) з метою надання доступу компетентним органам до даних Реєстру, котрі працюють задля превенції, виявлення та розслідування злочинів [3]. Зазначимо, що Регламент передбачає методи альтернативного вирішення спорів, проте процедура їхнього застосування має відповідати Директиві 2013/11/ЄС Європейського парламенту та ради від 21 травня 2013 року про альтернативне вирішення спорів споживачів та внесення змін до Регламенту (ЄС) № 2006/2004 та Директиви 2009/22/ЄС. При цьому також варто брати до уваги найкраще міжнародну практику вирішення спорів (зокрема, рекомендації Всесвітньої організації інтелектуальної власності), щоб забезпечити уникнення реєстрації будь-яких спекулятивних та або тих доменних імен, котрі можуть заподіяти шкоду іншим суб'єктам [3].

Підтвердженням принципу вільного руху послуг в ЄС стало прийняття Регламенту (ЄС) № 2017/1128 Європейського парламенту та ради від 14 червня 2017 р. про транскордонну мобільність інтерактивних контент-послуг на внутрішньому ринку. Вільний рух послуг є однією з основ європейської спільноти. Важливо, щоб споживачі портативного інтернет-контенту мали доступ до інтернет-сервісів на легітимній основі не лише в країні проживання, а й під час перебування в іншій країні Європейського Союзу у зв'язку із роботою, відпочинком чи навчанням [4]. Портативність контенту значно зросла у зв'язку із розвитком технологічних розробок, що зумовило поширення таких портативних пристроїв, як ноутбуки, планшети та смартфони, котрі, своєю чергою, значно полегшують користування послугами інтернет-контенту, надаючи доступ до нього незалежно від місцезнаходження споживачів [4]. Споживачі щораз частіше вступають у договірні відносини із постачальниками послуг щодо надання інтерактивних контент-послуг. Проте виникають труднощі, коли споживачі, які тимчасово перебувають поза межами держави проживання, не можуть отримати доступ та користуватися послугами інтернет-контенту, право на використання якого вони законно придбали у країні проживання чи перебування. Прикладом такого інтернет-контенту є відеоігри, музичні файли, фільми, розважальні програми тощо. Зокрема, такі об'єкти часто охороняються авторським правом або суміжними правами на рівні Спільноти, проте їхнє розповсюдження може бути ліцензованим за територіальним принципом [4].

Іншим яскравим прикладом є спортивні передачі, котрі, на відміну від відеоігор чи музичних файлів, не підпадають під охорону авторських чи суміжних прав на рівні Спільноти, проте їхня правова охорона закріплена на національному рівні: їх часто ліцензують організатори, а споживач тим часом отримує до них доступ через провайдерів у межах послуг інтернет-контенту на територіальній основі [4]. Отож Регламент покликаний максимально спростити доступ до портативного інтернет-контенту у випадку переміщення з держави в

державу. Також Регламент закріплює необхідність брати до уваги судову практику Суду Європейського Союзу щодо подібних проблем із метою захисту прав інтелектуальної власності з основними свободами, гарантованими Договором про функціонування Європейського Союзу (ДФЕС) [4]. Зокрема, наведемо кілька базових положень, закріплених зазначеним Регламентом: зобов'язання щодо портативності інтерактивних контент-послуг [4, ст. 3], принцип локалізації щодо надання, доступу та використання онлайн контент-послуг [4, ст. 4]; перелік методів верифікації держави ЄС, резидентом якої є користувач [4, ст. 5]; положення щодо захисту персональних даних [4, ст. 8].

Висновки. На основі викладеного можна констатувати формування в ЄС чіткої тенденції до посилення гармонізації права у сфері захисту прав інтелектуальної власності, розширення предмета і об'єктів правового регулювання у сфері захисту прав інтелектуальної власності, деталізації положень існуючих актів Європейського Союзу в досліджуваній сфері. Зокрема, в умовах розвитку ринку надання цифрових послуг у рамках внутрішнього ринку Європейського Союзу було прийнято низку директив, якими врегульовано та деталізовано правила використання авторських та суміжних прав стосовно онлайн-передач телерадіоорганізацій та повторної передачі телерадіопрограм, деталізовано принципи регулювання на Єдиному цифровому ринку, прийнято регламенти ЄС щодо інтерактивних контент-послуг на внутрішньому ринку. Важливе значення у системі норм права ЄС щодо регулювання ринку цифрових послуг також належить регламенту ЄС щодо врегулювання питання функціонування доменного імені верхнього рівня .eu, оскільки саме він визначає основні принципи захисту доменних імен верхнього рівня та превенції їхнього недобросовісного користування, а також закріплює нові положення щодо сфери діяльності Реєстру доменних імен верхнього рівня .eu (.eu TLD – «top-level domain»).

Отже, аналізовані нами нормативні акти у комплексі з існуючими первинними та вторинними нормами права ЄС у сфері регулювання і захисту прав інтелектуальної власності в рамках цифрового простору ЄС формують нові засади та підходи не лише до захисту прав інтелектуальної власності у зазначеній сфері, а й зумовлюють формування нових посиленних вимог щодо захисту персональних даних суб'єктів відносин, захист прав надавачів та отримувачів рекламних послуг у цифровому просторі, гарантій виконання договорів у сфері надання цифрових послуг та прав їхніх отримувачів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Директива (ЄС) 2019/789 Європейського Парламенту та Ради від 17 квітня 2019 року, що встановлює правила щодо використання авторських та суміжних прав, що застосовуються до певних онлайн-передач телерадіоорганізацій та повторної передачі телерадіопрограм, та про внесення змін до Директиви Ради 93/83/ЄЕС (2019) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wipo.int/en/legislation/details/18928>.
2. Директива (ЄС) 2019/790 Європейського Парламенту та Ради від 17 квітня 2019 року про авторське право та суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до Директив

96/9/ЄС та 2001/29/ЄС (2019) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wipo.int/en/legislation/details/18927>.

3. Регламент (ЄС) 2019/517 Європейського Парламенту та Ради від 19 березня 2019 року щодо імплементації та функціонування доменного імені верхнього рівня .eu та внесення змін та скасування Регламенту (ЄС) № 733/2002 та скасування Регламенту Комісії (ЄС) № 874/2004 (2019) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wipo.int/en/legislation/details/18948>.

4. Регламент (ЄС) № 2017/1128 Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2017 р. про трансграничне переміщення Інтернет-контент-послуг на внутрішньому ринку [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://wipo.int/en/legislation/details/18689>.

5. Капіца Ю. М. Реформа охорони торговельних марок в Європейському Союзі та її вплив на законодавство України / Ю. М. Капіца // Актуальні проблеми міжнародних відносин : збірник наукових праць. – Київ, 2016. – Вип. 127(ч. 1). – С. 80–86;

6. Кисіль А. С. Правова охорона торговельних марок в Україні та країнах ЄС (порівняльно-правовий аналіз) [Електронний ресурс] / А. С. Кисіль // Вісник Одеського національного університету. Правознавство. – 2018. – Т. 23. – Вип. 1(32). – Режим доступу : <http://heraldlaw.onu.edu.ua/article/view/133966>.

7. Право інтелектуальної власності Європейського Союзу та законодавство України ; за редакцією Ю. М. Капіци : кол. авторів: Ю. М. Капіца, С. К. Ступак, В. П. Воробійов та ін. – Київ : Слово, 2006. – 1106 с.

8. Рассомахіна О. Особливості охорони торговельних марок за законодавством Європейського Союзу та держав-членів ЄС [Електронний ресурс] / О. Рассомахіна // Питання розвитку приватного права. Юридична Україна. – Режим доступу : https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwi_2bvs9IXmAhXhsosKHTgWDQYQFjABegQIAhAC&url=http%3A%2F%2Fwww.irbis-nbuv.gov.ua%2Fcgi-bin%2Firis_nbuv%2Fcgiiiris_64.exe%3FC21COM%3D2%26I21DBN%3DUJRN%26P21DBN%3DUJRN%26IMAGE_FILE_DOWNLOAD%3D1%26Image_file_name%3DPDF%2Furykr_2013_2_11.pdf&usq=AOvVaw017sPlfbjLwfhnbJZ3MM5K.

9. Яворська О. Інтелектуальне право України / За заг. ред. проф. О. С. Яворської. – Тернопіль : Підручники і посібники, 2016. – 608 с.

10. Яворська О. С. Договори про передавання майнових прав інтелектуальної власності: Сучасні актуальні проблеми права інтелектуальної власності в країнах Центрально-Східної Європи: теорія, методологія, практика: збірник наукових праць за матеріалами Всеукраїнського науково-методичного семінару (28 червня 2015 року). [редкол.: Бошицький Ю. Л., Шишка Р. Б., Андрусів У. Б., Чернецька О. В.]. – Львів : Галицька видавнича спілка, 2015. – С. 14–18. – 110 с.

11. The top-level domain .eu [Electronic resource]. – Available from : <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/the-top-level-domain-eu>.

12. WIPO Lex European Union (EU) (194 texts) [Electronic resource]. – Available from : <https://wipo.int/en/legislation/profile/EU>.

Стаття надійшла до редколегії 30.08.2019

Прийнята до друку 10.09.2019

LEGAL REGULATION OF THE PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS WITHIN THE EU DIGITAL MARKET

Sofiya Boyarska, Iryna Yavorska

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000, tel. (032) 239-41-99,
e-mail: sofiya.boyarska@gmail.com, irynayavorska@hotmail.com*

The active usage of the technologies, constant exchange of information and its use demanded a clear regulation of relations within the functioning of the digital market. In the context of the implementation of the Association Agreements between Ukraine and the EU, it seems necessary to study the positive

experience of regulating relations and protecting intellectual property rights within the European Union digital market.

The article explores such EU secondary law acts as directives and regulations that determine the foundations and features of the functioning of EU digital market actors. In particular, it examined Directive (EU) 2019/789 of the European Parliament and of the Council of 17 April 2019 laying down rules on the use of copyright and related rights applicable to certain online broadcasting and retransmission of broadcasting programs and amending Council Directive 93/83 EEC (2019), which regulates the principles governing the transboundary transmission of television and radio broadcasting via the satellite network; Directive (EU) 2019/790 of the European Parliament and of the Council of 17 April 2019 on copyright and related rights in the Digital Single Market and amending Directives 96/9/EC and 2001/29/2019, which amended and expended 7 existing Directives governing relevant issues, Regulation (EU) 2019/517 of the European Parliament and of the Council of 19 March 2019 on the implementation and operation of the .eu top-level domain name and amending and repealing Regulation (EU) No 733/2002, and repealing Commission Regulation (EC) No 874/2002 (2019), which provides a number of important innovations for the .eu top-level domain name and Regulation (EU) No 2017/1128 of the European Parliament and of the Council of 14 June 2017 on the cross-border movement of Internet content services in the internal market, which identifies legitimate access to portable internet-Content. Not only when they are in their own country, but also when moving within the EU.

Key words: digital market; legal regulation of EU digital market functioning; .eu top-level domain name; portable internet content; cross-border transmission.